

indledes rækken af de fortjenstfulde embedsmænd, som slægten har fostret. C. F. Ricard blev selv som 35-årig departementschef i justitsministeriet, et embede han beklædte i næsten 40 år; ret naturligt blev han mere og mere betragtet som selve justitsministeriet. Gennem medlemskab i talrige lovkommissioner fik han en betydelig indflydelse på tidens lovgivningsarbejde, dette og hans administrative indsats begrunder til fulde, at materiale til belysning af hans personlighed på forhånd må mødes med interesse. De udgivne breve — med udmærket noteapparat — er skrevet hjem fra en rejse i 1862, der gik til Tyskland, Schweiz, Italien og Frankrig. De er såre tiltalende, friske og lunefyldte, og de vidner om både en veludviklet iagttagelsesevne og sans for at videregive indtrykkene. Trods de mange fremmedartede oplevelser er brevsriveren stærkt bundet til hjemmet og danske forhold, som han gang på gang vender tilbage til. Brevene giver et godt indtryk af tidens rejseliv, og beretningerne fra London og Paris viser C. F. Ricard som en fortræffelig stilist. I det hele er samlingen en understregning af den livsnærhed og alsidige interesse for samfundsforhold, der prægede den senere departementschefs embedsvirksomhed.

Vagn Dybdahl.

Prins Georg af Grækenland. Erindringer ved Hans Roger Madol. (Berlingske, 1954). 56 s.

Bortset fra et godt billedmateriale har disse erindringer ikke nogen synderlig værdi for historikeren. De glimt, de giver af Fredensborg-hoffet, føjer ikke nyt til det allerede kendte, og set under en almindelig litterær synsvinkel er det blot nogle tyndbenede og spredte indtryk, som Hans Roger Madol har samlet sammen under samtaler med prinsen.

Vagn Dybdahl.

Jul. Bomholt: På vej til livet. (Fremad, 1954). 207 s.

Ved fremkomsten blev dette første bind af Bomholts erindringer i dagspressen mødt med al mulig honnør. Man fæstnede sig ved de fine personskildringer, den vellykkede genskabelse af barnesindet og den træffende stil; alt dette er rigtigt og gør et dybt indtryk på læseren. Tilbage bliver at meddele historikerens indtryk af bogen, og det er, at den betyder en fremlægning af et kildestof, der for al fremtid vil være centralt, når det gælder arbejdervilkår og arbejderliv omkring århundredskiftet. Storbyens arbejder kendes fra skønlitteraturen og fra erindringer — her skal blot erindres om maleren Anton Hansens »Drengen drømte« (1951), en art pendant til Bomholts — og landalmuens liv er ikke mindre velkendt; med »På vej til livet« er det provinsbyens arbejdere, der har fundet deres skildrer. De to erindringsbøger, Anton Hansens og Bomholts fremtræder på sin vis som en art bilag til partihistorien »En bygning vi rejser«, der netop mangler den almene baggrund, som disse bøger giver.

Stedet er Silkeborg, og menneskene er landalmuens folk, der er blevet arbejdere i byen, men endnu opretholder forbindelsen med hjemstavnen gennem bedsteforældrene. Gennem bedstemoderen og hendes helhest, der kom haltende ned af Balle bakke, knyttes forbindelsen ned gennem århundreders folketro. Faderen blev arbejder på papirfabrikken og leder af papirarbejdernes